

Στερνό αντίο σε ένα δάσκαλο

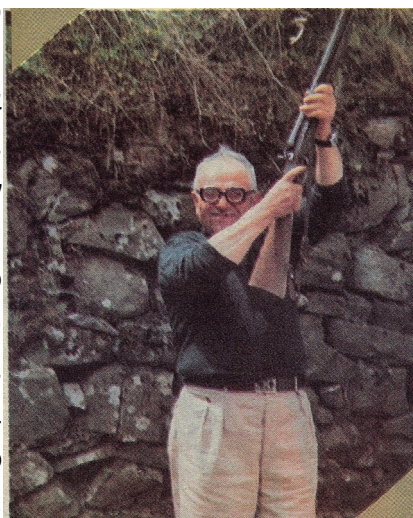
Πριν από λίγο καιρό, στα 88 του χρόνια, ο μπάρμπα-Δημήτρης Τσιώκος, ο για σαράντα περίπου χρόνια γραμματικός του χωριού μου (Καστανιά Ευρυτανίας) και κουμπάρος μου, μίσεψε, εγκαταλείποντας τα εγκόσμια και παίρνοντας τον δρόμο χωρίς επιστροφή.

Ο μπάρμπα-Δημήτρης ο Τσιώκος, ο μεγαλύτερος περδικοκυνηγός του χωριού μου, που κυνηγούσε και τον λαγό με την ίδια επιδεξιότητα, αλλά και τα κουνάβια και τις αλεπούδες για τα δέρματά τους, όταν είχαν αξία, υπήρξε ο πιο αξιόλογος σύντροφός μου στο κυνήγι του λαγού, όταν ως μαθητής, φοιτητής και αργότερα ως καθηγητής, πλέον, επισκεπτόμουν το χωριό, αλλά στάθηκε και ο πιο σημαντικός δάσκαλός μου σε όσα σχετίζονται με τις κυνηγετικές δραστηριότητες.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ τις συμβουλές του και τις προτροπές του, όταν, πηγαίνοντας για κυνήγι, βαδίζαμε δύο και τρεις - καμιά φορά - ώρες μέσα στα έλατα και τα πλατάνια, απολαμβάνοντας το μεγαλείο της φύσης και δοξολογώντας τον πάνσοφο Δημιουργό που τα πάντα «εν σοφία εποίησεν».



Ο Δημήτρης Τσιώκος με τον πρωτότοκό του Θανάση στο σπίτι του στην ΚΑΣΤΑΝΙΑ ΕΥΡΥΤΑΝΙΑΣ το καλοκαίρι του 2000



Ο μπάρμπα Μήτσιος Τσιώκος με το κοκοροντούφεκο (προπολεμικό βελγικό Λιέγης) πριν από κάποια χρόνια σε στιγμές χαράς και ξεφαντώματος.

Ο μπάρμπα Μήτσιος, έτσι τον λέγαμε, ήταν ιδιαίτερα συντροφικός, παρέχοντας την αμέριστη βοήθεια του σε κάθε συγχωριανό μας, αλλά και στους κατοίκους των γειτονικών χωριών, όταν τους συνέβαινε κάποιο διάσπρεμμα ή κάταγμα.

Ήταν άνθρωπος θεοφοβούμενος και αγαπούσε πολύ τον οικογενειακό βίο. Αυτό επιβεβαιώνεται και από τα εννιά (οκτώ εν ζωή) παιδιά που απέκτησε και τα είδε να προκόβουν δημιουργώντας και τις δικές τους οικογένειες και κάνοντάς τον να καμαρώνει γι' αυτές, αφού πολλά εγγόνια του διακρίθηκαν - εδώ

και στο εξωτερικό - στις επιστήμες και τα γράμματα.

Σήμερα αναπαύεται στο κοιμητήριο του χωριού μας ανάμεσα στις καστανιές και τα έλατα που τόσο

αγαπούσε, ζώντας - μέσα σ' αυτά - ξεχωριστές

κυνηγετικές στιγμές που γέμιζαν τη ζωή του και της έδιναν ιδιαίτερο νόημα, αφού το κυνήγι ήταν γι' αυτόν τρόπος ζωής.

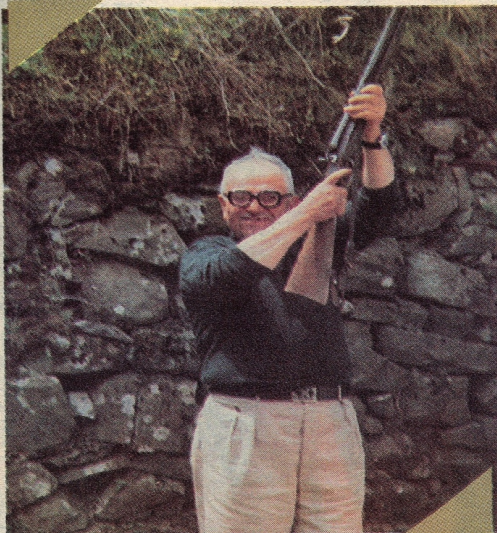
Ας είναι πάντοτε ελαφρύ το χώμα που σε σκέπασε, σεβαστέ μου κουμπάρε, σύντροφε και δάσκαλε στα της κυνηγεσίας και ας είναι αιώνια η μνήμη σου, έχοντας την πεποίθηση ότι ο Ουράνιος Πατέρας μας θα σε έχει κατατάξει «εν σκηναίς δικαίων, ένθα ουκ έστι πόνος ου λύπη ου στεναγμός, αλλά ζωή ατελεύτητος».

Γιάννης Δημ. Υφαντόπουλος, Φιλόλογος Λυκειάρχης - Πρόεδρος του 3ου Κυνηγετικού Συλλόγου Αθηνών

Δημοσιεύτηκε στη Εφημερίδα ΕΘΝΟΣ στο ένθετο ΕΘΝΟΣ ΚΥΝΗΓΙ την Πέμπτη 23 Αυγούστου 2001

Αρχείο και ψηφιακή Επεξεργασία: Ζαχ. Ζηνέλης

Στερνό αντίο σε ένα... δάσκαλο



▲ Ο μπάρμπα Μήτσιος Τσιώκος με το κοκοροντούφεκο (προπολεμικό βελγικό Λιέγης) πριν από κάποια χρόνια σε στιγμές χαράς και ξεφαντώματος.

▼ Ο Δημήτρης Τσιώκος με τον πρωτότοκό του Θανάση στο σπίτι του στην ΚΑΣΤΑΝΙΑ ΕΥΡΥΤΑΝΙΑΣ το καλοκαίρι του 2000.



Πριν από λίγο καιρό, στα 88 του χρόνια, ο μπάρμπα-Δημήτρης Τσιώκος, ο για σαράντα περίπου χρόνια γραμματικός του χωριού μου (Καστανιά Ευρυτανίας) και κουμπάρος μου, μίσηψε, εγκαταλείποντας τα εγκόσμια και παίρνοντας τον δρόμο χωρίς επιστροφή.

Ο μπάρμπα-Δημήτρης ο Τσιώκος, ο μεγαλύτερος περδικοκυνηγός του χωριού μου, που κυνηγούσε και τον λαγό με την ίδια επιδεξιότητα, αλλά και τα κουνάβια και τις αλεπούδες για τα δέρματά τους, όταν είχαν αξία, υπήρξε ο πιο αξιολογός σύντροφός μου στο κυνήγι του λαγού, όταν ως μαθητής, φοιτητής και αργότερα ως καθηγητής, πλέον, επισκεπτόμουν το χωριό, αλλά στάθηκε και ο πιο σημαντικός δάσκαλός μου σε όσα σχετίζονται με τις κυνηγετικές δραστηριότητες.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ τις συμβουλές του και τις προτροπές του, όταν, ηγαλόνοντας για κυνήγι, βαδίζαμε δύο και τρεις - καμιά φορά - ώρες μέσα στα έλατα και τα πλατάνια, απολαμβάνοντας το μεγαλείο της φύσης και δοξολογώντας τον πάνσοφο Δημιουργό που τα πάντα «εν σοφία εποίησεν».

Ο μπάρμπα Μήτσιος, έτσι τον λέγαμε, ήταν ιδιαίτερα συντροφικός, παρέχοντας την αμέριστη βοήθειά του σε κάθε συγχωριανό μας, αλλά και στους κατοίκους των γειτονικών χωριών, όταν τους συνέβαινε κάποιο διάσπρεμμα ή κάταγμα.

Ήταν άνθρωπος θεοφοβούμενος και αγαπούσε πολύ τον οικογενειακό βίο. Αυτό επιβεβαιώνεται και από τα εννιά (οκτώ εν ζωή) παιδιά που απέκτησε και τα είδε να προκόβουν δημιουργώντας και τις δικές τους οικογένειες και κάνοντάς τον να καμαρώνει γι' αυτές, αφού πολλά εγγόνια του διακρίθηκαν - εδώ και στο εξωτερικό - στις επιστήμες και τα γράμματα.

Σήμερα αναπαύεται στο κοιμητήριο του χωριού μας ανάμεσα στις καστανιές και τα έλατα που τόσο αγαπούσε, ζώντας - μέσα σ' αυτά - ξεχωριστές κυνηγετικές στιγμές που γέμιζαν τη ζωή του και της έδιναν ιδιαίτερο νόημα, αφού το κυνήγι ήταν γι' αυτόν τρόπος ζωής.

Ας είναι πάντοτε ελαφρύ το χάρμα που σε σκέπασε, σεβαστέ μου κουμπάρε, σύντροφε και δάσκαλε στα της κυνηγεσίας και ας είναι αιώνια η μνήμη σου, έχοντας την πεποίθηση ότι ο Ουράνιος Πατέρας μας θα σε έχει κατατάξει «εν σκηναίς δικαίων, ένθα ουκ έστι πόνος ου λύπη ου στεναγμός, αλλά ζωή ατελείωτος».

Γιάννης Δημ. Υφαντόπουλος,
Φιλόλογος Λυκειάρχης - Πρόεδρος του
3ου Κυνηγετικού Συλλόγου Αθηνών

ΚΥΝΗΓΙ

Πέμπτη 23 Αυγούστου 2001

Αρχείο και Ψηφιακή Επεξεργασία: Ζαχ. Ζηνέλης